

Nancy Spero (°1926, Cleveland, Verenigde Staten van Amerika)

Een jaar na Nancy Spero's geboorte in Cleveland Ohio, verhuist het gezin naar Chicago. Daar groeit zij op en studeert ze aan de School of the Art Institute of Chicago. Tijdens deze opleiding begint ze een relatie met één van haar medestudenten, Leon Golub. Deze zal, tot aan zijn dood in 2004, haar man en zielsverwant blijven. Vanaf het begin deelden deze artiesten een passie voor wereldse problematiek en het verbeelden van sociale onrechtvaardigheid.

In 1949 behaalt Nancy Spero haar Bachelor in de Fine Arts. In die periode trekt ze voor een jaar naar de Ecole des Beaux-Arts in Parijs. Haar vroege werk als opkomende kunstenares wordt vooral gekenmerkt door een expressionistische toets met thema's zoals liefde en seks. Desondanks haar artistieke onderscheidingen ontdekt Spero het harde bestaan van een vrouwelijke artieste in de kunst. Ze beseft dat ze als vrouw een marginale status bezit, zowel in haar rol als kunstenares als daarbuiten. Vanaf de jaren zestig bezit haar werk een onverbloemde houding jegens het misbruiken van macht, de Westerse suprematie en de mannelijke dominantie.

In 1964 vestigt het kunstenaarskoppel zich permanent in New York. In deze explosieve tijd wordt Nancy Spero een echte activiste. Ze sluit zich aan bij groepen zoals de Women Artist in Revolution (1968) en wordt medeoprichter van de eerste vrouwelijke coöperatieve galerij, Artist in Residence (1969).

Tijdens de jaren zeventig focust de kunstenares zich op actuele en historische thema's die de benarde status van vrouwen verduidelijken. Deze vrouwelijke protagonisten worden via collages figuratief weergegeven. Door een retrospectieve van haar werk in 1987 zal zij haar status als pionier van het feminisme en belangrijke figuratieve kunstenares van de twintigste eeuw verkrijgen. Haar waarde voor de vrouw en alledaagse problematiek zal niet meer verwaarloosd worden. Nancy Spero zei ooit zelf over het hele kunstgebeuren: "Ik ben tot de conclusie gekomen dat de kunstwereld ons vrouwen moet tegemoet komen, niet wij de kunstwereld. Wanneer vrouwen leidinggevende rollen kunnen bekleden en aanzien verkrijgen, dan pas kunnen vrouwen en mannen misschien echt samen in de kunst actief zijn."